

Marita G. Schmitz

Privlačnost "temnega" dvojčka

Moja pravljica o duši dvojčici
- resnična zgodba -

Privlačnost "temnega" dvojčka

Bilo je ... kmalu po mojem 19. rojstnem dnevu – po razhodu s prvim fantom, s katerim sem se pravzaprav nameravala preseliti –, ko sem se odselila od staršev v svoje prvo stanovanje. Želela sem biti neodvisna in živeti blizu službe. Predvsem pa sem staršem absolutno zavrnila dajanje denarja za sobo in hrano. Od zdaj naprej sem morala to početi sama.

Nekaj tednov pred selitvijo mi je prijatelj povedal za nekakšen konferenčni klic v našem mestu – kjer se je lahko veliko ljudi hkrati pogovarjalo med seboj. Morala sem ga preizkusiti.

Bilo je zabavno – vsi so se pregovarjali. Potem sem si morala izmisliti vzdevek, ker nihče ni hotel uporabiti svojega pravega imena. Večina ljudi je imela imena živali ali imena filmskih likov.

Bilo je zelo zabavno in pogovarjali smo se o tem, da bi se kdaj srečali kot skupina.

Na voljo je bilo več telefonskih števil, ki ste jih lahko poklicali – in ja, začele so se oblikovati prave klike in se srečevati. Dogovorili smo se za kraj srečanja, o katerem se je večina strinjala, in nato smo se srečali. Prvo srečanje je bilo precej majhno – morda 10–15 ljudi različnih starosti.

Preden sem šel na prvo srečanje, sem opazil zelo prijazen glas, ki me je klical po imenu. Na srečanju je bila takojšnja povezava – vsi smo se res dobro razumeli. Bilo je zabavno druženje. Zdaj smo poleg imen in številnih glasov končno lahko videli tudi ljudi. Seveda smo si nekatere od njih predstavljali precej drugače. Bilo je zelo zabavno in vsi smo se imeli lepo.

Potem smo se srečevali pogosteje; včasih na drsanje, včasih samo na pijačo in klepet – običajno na običajnem mestu srečanj (bistro/kavarna).

Tam je bil – vedno znova – tisti en glas, ki je kar naprej klical moje ime – zdaj pa sem vedel, komu

pripada. In pridružil sem se mu in poklical tudi njegovo ime.

Res sva se imela rada. Kot sem rekla, sem bila stara komaj 19 let, on pa že 25. Nisem bila čisto prepričana, kaj naj si mislim o njem. Bila sva nekako kot prijatelja; in pravkar sem se razšla s svojim prvim fantom, s katerim sva bila skupaj skoraj dve leti. Kot sem opisala zgoraj, sem se ravno odselila in sem si želela uživati v življenju – iti plesat in spoznavati ljudi. Razmišljala sem o vsem, le ne o tem, da bi takoj začela resno zvezo. Bila sva zelo previdna drug z drugim.

Vendar sem opazila, da ga je moj temperament in življenjska strast resnično prevzela. In privlačila me je pustolovščina.

Zato sva se občasno dobila pobrat doma, da bi šla skupaj na srečanje, ali pa sva se peljala domov.

Iz nekega razloga ni nikoli naredil niti koraka.

Z njim je bilo kar čudno. Nekoč, med druženjem, sem ga objela okoli rame ... Ampak ni se odzval.

No, rekla sem si: "Ja, samo prijatelja sva in vse je v redu."

Potem pa so se v meni pojavili občutki – morda nisem bila dovolj dobra, nisem imela tako dobre službe kot on. Počutila sem se zelo fantovsko in prijateljsko. Morda ne njegov tip ženske – ali pa ne dovolj damsko.

Takrat nisem veliko razmišljala o tem, zakaj sva si tako blizu. Ampak slišati njegov glas po telefonu je bilo vedno zelo čarobno – pravzaprav precej privlačno.

Šla sem na srečanja tu in tam, kamor koli sem se počutila za iti ali na dejavnosti, ki so mi bile všeč.

Do takrat sem si tam že našla prijateljico. Pogosto sem hodila plesat z njo ob vikendih – včasih v plesni klub, včasih v diskoteko. Včasih je prišel tudi on.

Srečanja so postala manj pogosta in več časa sem preživela s prijateljico. Včasih sva se ob vikendih odpeljala k njej ali k staršem in tam šla v diskoteko.

Srečanja so se nekaj časa nadaljevala in tu in tam sva se kar naprej srečevala.

Nekdo mu je povedal, da imam novega fanta, in od takrat naprej sva se videvala le občasno, bolj po naključju kot karkoli drugega. Nikoli ni bilo priložnosti za osebni, zasebni pogovor z njim – vedno so bili v bližini drugi ljudje.

Nato sem šla na drugo mesto srečanja, na drugo telefonsko številko. In res, tam sem ga srečala. Ko sem ga zagledala, sem lahko samo rekla: "Oh, spet si ti!" Da, pravzaprav sem bila malo užaljena, ker me je praktično ignoriral. Nisem imela pojma, da

misli, da imam novega fanta. Bil je zatopljen v zelo intimen pogovor z drugo mlado žensko.

No, mislim, da sem bila navsezadnje malo ljubosumna.

Vendar sem šele pred kratkim izvedela, da je to opazil – od najinega zadnjega stika. Z njim sva se le redko srečala; minilo je kar nekaj časa – vsaj dve ali tri leta – ko sva se slučajno srečala med nakupovanjem med odmorom za kosilo.

Bilo je čudno – v bistvu sva se samo pogovarjala o tem, kje kdo dela in živi.

Ampak mislim, da sem malo jecljala. Ne vem. Bila sem neverjetno vesela, da sem ga spet videla. Ker sva imela le kratek odmor za kosilo in sva oba šla po nakupih, sva se precej hitro razšla – brez izmenjave telefonskih števil. Takrat je živel v drugem delu mesta, jaz pa sem se že preselila na podeželje, da bi bila z novim fantom. Zdaj sem ves čas delala v mestu.

Nekako me srečanje ni pustilo pri miru. Ves čas sem razmišljala o tem. V mislih sem si vedno znova predstavljala njegov obraz – kako se mi je smehljaj. Preprosto me ni pustil oditi – bil je kot magnet. Kaj je bilo to?

Mislím, da je bilo približno leto kasneje – ko sem pomislila, da ga želim spet videti – čeprav sem bila še vedno v tisti drugi zvezi.

Ampak nekako me je mikalo, da bi ga spet videla. Da bi videla, če je v tem kaj več. Bila sem radovedna in sem si v mislih nenehno predstavljala njegov nasmejani obraz. Kako vesel je bil, da me je spet videl. Hmm, res sem želela ugotoviti, ali je med nama kaj – če je več kot le prijateljstvo.

Ampak kako naj bi se tega lotila? Nisem mogla ravno reči svojemu sedanjemu fantu: "Samo skočila sem k staremu prijatelju iz preteklosti ..."

Ampak sem izkoristila priložnost in se nekega vikenda – ko mojega fanta ni bilo doma – odpeljala (45 minut vožnje) k njemu.

Vstopila sem v njegovo stanovanje – razkazal mi ga je. "Lepo stanovanje," sem rekla. In potem – absolutno sem morala vedeti – kako se bo odzval?

Poljubila sem ga na ustnice. Toda v njegovih očeh sem videla le strah. Vprašal me je, če želim ostati, vendar nisem mogla razumeti strahu v njegovih očeh, hkrati pa sem se bala – da so me doma že odkrili, da me ljudje morda že pogrešajo in da bom v težavah, če bom dlje časa ostala stran. Poleg tega se je vrnil ta občutek: ali je res lahko iskren? Sem sploh dovolj dobra zanj, dovolj ženstvena in dovolj privlačna? Isti občutek, ki sem ga imela takrat, se je vrnil.

Zato sem se hitro poslovila. Vrnila sem se v avto in se odpeljala domov.

Rekla sem si: "Ne, očitno tam navsezadnje ni ničesar, in to je to."

Kasneje, nekaj dni ali tednov pozneje – zdaj se ne spomnim natančno – sem mu napisala pismo. Najprej sem vanj napisala svoj povratni naslov, nato pa ga prečrtala. Poslala sem ga. To je bilo to.

Približno dve leti pozneje sem se poročila s svojim takratnim fantom – vendar ga nisem mogla zares spraviti iz glave. Kar naprej sem razmišljala o tem in sanjerala o tem, kaj bi se zgodilo, če bi ostala. No, verjetno ne bom nikoli vedela – ali vsaj tako sem mislila.

No, s svojim fantom sem bila takrat samo sedem let (vključno z najino poroko). Potem me je prevaral. Odselila sem se. Ločila sva se.

Potem sem ga poskušala znova najti (moj prijeten telefonski glas). Ampak nisem imela trenutne telefonske številke – in sploh ni več živel tam. No – ampak sem v telefonskem imeniku našla telefonsko številko njegovih staršev.

Za trenutek sem pomislila – potem pa sem to storila. Poklicala sem hišo njegovih staršev.

Na telefon se je oglasila njegova mama. Vprašala sem ga po njem in če mi lahko da njegovo telefonsko številko. Pa je rekla: "Zdaj je z zelo ljubosumno punco." In ne bi smela poskušati stopiti v stik z njim. Zaradi tega nisem dobila njegove telefonske številke.

Zdaj se ne spomnim natančno, ampak mislim, da sem pustila svojo telefonsko številko, da bi me lahko kontaktiral.

No, kakšna škoda. Rada bi se z njim pogovorila o tistem času in o tem, kako sem nenehno mislila nanj. Želela sem le vedeti, kako mu gre in če čuti enako kot jaz.

Na žalost je bilo moje iskanje neuspešno.

Internet?! – Ja, če bi takrat kaj takega obstajalo, bi ga morda našla.

Žal ga nisem srečala po naključju in nisem vedela, kje zdaj dela, ker podjetje, za katero je prej delal, ni več obstajalo.

To je bilo to! "No, moral bi biti srečen," sem si rekla.

Nato sem približno dve leti kasneje spoznala novega fanta. Po približno enem letu sva se vselila skupaj, se poročila in ostala skupaj približno deset let.

Ampak sem ves čas razmišljala o njem. In predstavljala sem si, kako bi bilo z njim. Bi se do zdaj že poročila in imela otroke?

Vedno sem si želela otrok, mož pa ne. Skoraj nikoli nisva imela spolnih odnosov, bodisi zaradi